

—Не отивамъ азъ тамъ! — отсъче Брайковъ. — Оня има револверъ . . . , учительтъ де, не го ли видѣхте? Ако не е турилъ нѣщо на умъ защо ще го носи?

— Е, да кажемъ на селянитѣ, да го изкарать навънъ, отъ училището; — подсказа другъ отъ съвѣтниците.

Вътова врѣме и въ училището се говорѣше сѫщото, Най-настояваха Стойновъ Пеню и Добревитѣ: да дойде кметътъ да даде смѣтка на селото. И заскачаха пратеници до Банковата кръчма и назадъ. Най-послѣ се отсъче: Брайковъ се бои отъ учителя: той склонилъ да дойде въ училището, но нека отнематъ револвера на Странджева или пъкъ да го отпѣдятъ да не е той въ училището. И Стойновъ Пеню викна:

— Излѣзъ, бе учителю, не ни трѣбашъ сега, сетѣ ще те викатъ за протокола!

— Но Добрѣвитѣ не скланяха, че и много селени завикаха:

— Не даваме учителя! Оня го бива на приказка: ще помами хората и ще ни раздвѣи!

Но Странджевъ съумѣ да направи знакъ на Добревитѣ да склонятъ, а на селенитѣ каза високо:

— Ако ви помами Брайковъ, толкозъ по злѣ за васъ: мене ли ще граби, че да ме боли? Азъ си отивамъ, нека дойде!

И си излѣзе. Той се скри въ училищната изба, но това никой не видѣ. А слѣдъ малко ето яви се общинския съвѣтъ начело съ Брайкова. Навалицата онѣмѣ, — муха да брѣмнѣ ще се чуе. Щумѣха само дѣца и ейдѣ въ дола и чуеше се глѣчъ отъ много жени изъ ближенъ дворъ.

Брайковъ се изправи до масата, мръщѣше се, бѣрчеше устни и на край каза:

— Ние . . . тѣ, съвѣтниците, като слушаме че селото, не ни рачи и ни иска смѣтка....

— Тѣй, не те рачимъ, кмете! — обади се сухо Стойновъ Пеню.

— Не те рачимъ, не те рачимъ! подеха единъ по другъ всички. Това думамъ и азъ, бе братя! Изслушайте ме че да я свѣршимъ кротко, по реда му, — отпусна изеднажъ гласъ Брайковъ.

Но въ това врѣме вратата се отвори и се яви Странджевъ — блѣденъ и хубавъ.

Настрѣхнаха всички.

— Не съмъ убивалъ, братя и не дойдохъ да убивамъ, заговори той съ разтреперанъ гласъ, но задушевно. — Само мѣчно ми стана отъ едно, та не стояхъ: викнахте кмета, да го сѫдите, нали е тѣй, селяни?

— Тѣй е! — обадиха се гласове.